

Otec zomrel na svitaní. Keď mi zazvonil telefón, hneď som vedela, že volajú z nemocnice, ale neodvážila som sa zdvihnúť slúchadlo. Vlastne načo? Vedela som, čo mi povedia. „Váš otec dnes ráno umrel, odišiel, netrpel.“ A tak som sa stala sirotou. Štyridsaťpäťročná sirota skutočne nevzbudzuje ľútosť. Ale prázdnotu cíti rovnako. Lenže v takomto veku si ma nik nebude chcieť adoptovať. Na to som už preexpirovaná, pristará. Pristará na rodenie detí a pristará na to, aby som si získala muža, tak o mne povedia.

Ak by som mala zmeniť svoj status na facebooku, uviedla by som, že odteraz som dievča nikoho. Vlastne ani žena, ani matka kohokoľvek. Som akurát tak ja. Lenže kto to je „ja“?

Kto si, Sylvie Chabertová?

Citovo založené dievča, to teda iste. V pohrebnej službe som sa dokonale držala. Neprestajne som plakala, jachtala a vypúšťala bubliny z nosa. Chlap na mňa hľadel, v malých okuliaroch a tmavom služobnom obleku pôsobil veľmi úctyhodne a nedával nič najavo. Preňho to bol vydarený deň. Pre otca som musela zakúpiť nové miesto, pretože matkino bolo plné. A k tomu som žiadala ďalšie.

– Keď už sme pri tom, dajte tam ešte jedno pre mňa.

Jeho profesionalizmus tu dostal jemnú trhlinu.

– Nepozerajte tak na mňa, – povedala som mu, – nemám muža, nemám deti, nemám nikoho. Som sama na to, aby som sa postarala o svoju posmrtnú budúcnosť.

– Nehovorte tak, slečna, ešte ste mladá, život je plný prekvapení.

– Neunúvajte sa, – odpovedala som mu, čistiac si nos, – ak som si nikoho nenabalila ako dvadsaťročná, v štyridsaťpäťke či šesťdesiatke sa to nerobí.

Nepovedal ani slovo. Ako tu nevysloviť sústrasť?

Potom som vybrala z kabelky šekovú knižku. Prvý raz v živote som si venovala taký drahý darček. Iní si doprajú šperky, dovolenky na ostrovoch alebo okružnú plavbu, a ja – pohrebné miesto. Zosobnený darček, ibaže mu chýba pekný obal.

Vyšla som ustatá, zničená a ľahšia o takmer štyritisíc eur! Cena za útulok meter osemdesiat pod zemou s panoramatickým výhľadom na červíky. Radšej som si mala dožiť plavbu na výletnej lodi Costa, ktorú by

som s trochou šťastia ukončila ako utopenec niekde pri Sicílii. To by bolo sympatickejšie. Lenže na také niečo ja nemám šťastie ani šmrnc.

Mimochodom, vyzerám doslova nijako. V zrkadle vidím ženu s hustými hnedými a ako srst' suchými vlasmi. Mám takú hrivu, že by si s ňou neporadila ani rakovina. Mojím nešťastím je, že som sa narodila ako hnedovláska, plochá a nahrbená, v časoch, keď sa mužom páčia plnšie blondínky s veľkými prsami. Som odsúdená. Odsúdená, že nikdy nebudem príťažlivá. Nie som ani dosť škaredá, aby som vzbudzovala ľútosť, ani dosť chutná, aby som vyvolávala túžbu. Som prostredná, nevýrazná, priehľadná, pološpata, poločosi, hocičo, len nie vzrušujúca.

Všetko ma bolelo, bola som dolámaná ako bicykel, ktorý zrazilo smetiarske auto. Posledné týždne boli mimoriadne náročné, ustavične som chodila sem a tam medzi úradom a nemocnicou. Striedavo po sivom kovrale a dezinfikovanom linoleu. Teraz sa to skončilo. Otca už niet. Môžem sa vrátiť k svojmu zvyčajnému životu, ako vravia moji priatelia. Návrat domov, televízny podnos, na večeru suši, potom šalát alebo polievka, jogurt a do postele!

O čom teraz budem rozprávať? Celkom mi pristala úloha oddanej dcéry, sprevádzajúcej vlastného otca dlhou chorobou. Dávalo to môjmu životu zmysel. Bolo to patetické, ale zároveň aj trochu „obdivuhodné“. Otcovi som bola oddaná telom aj dušou. Ľudia okolo mňa si robili starosti o moje zdravie, vyčerpanosť.

„Oddýchneš si vôbec aspoň chvíľku? Šetri sa, myslí sem-tam aj na seba, nedaj sa celkom pohltiť starosťami o svojho otca.“

Dnes som akurát tak slobodná žena, dosť nezaujímavá, v prechode, ktorá ani svoje telo, ani dušu nikomu neoddáva. Kto sa ma opýta: „Zasúložíš si vôbec? Pôžitok je dôležitý, nesmieš sa dusiť samotou.“

Cítila som sa veľmi opustená, sama a nepochopená. A škaredá.

– Čo keby si si zohnala nejakého psíka? – navrhla mi Véronique. – Psík je oddaný a znamená hmatateľnú prítomnosť.

A prečo nie potkana? Aj v ňom je oddanosť a ozajstná prítomnosť. Čokoľvek živé by v mojom prípade znamenalo prítomnosť.

– Mohla by si skúsiť adopciu. Čo tak malého černoška? V súvislosti s rozšíreným aidsom už tak veľmi nenástoja na úplnej rodine. Zamestnal by ťa a priviedol na iné myšlienky.

– A znamenal by prítomnosť, – dodala som. Ale už sa nechytla.

Véronique ma vie utíšiť, na to má talent. Zbožňujem ju, ale stačí mi niekoľko hodín v jej spoločnosti a najradšej by som sa hodila pod vlak. Čo by, medzi nami, nebolo až také absurdné. Čoraz častejšie na to myslievam. Sedí mi to kdesi vzadu v hlave. Potešujúca myšlienka, teplučká a upokojujúca. Niežeby som šialene túžila vrhnúť sa v metre pod vlak, na to nie som dosť odvážna, som veľmi chúlolistivá. Okrem toho, pri

mojej večnej smole ešte by som to vedela aj prežiť! A potom, vráť sa do svojho revíru bez nôh! Nikdy som nemala a nemám bojovného ducha.

Ale ľahnúť si na posteľ po tom, ako prehltnem veľkú dávku uspávacích tabletiiek... Prečo nie? Je to lákavé.

Niektoré dni mávam pocit, že som už mŕtva. Cítim vnútornú prázdnotu. Mám telo, bijúce srdce, ale duša mi odišla. Zhasila som svetlo alebo poistka vyskočila. Oči mi už nežiaria. Rak pustomník opustil svoju ulitu. Je načase skončiť s tým predstieraním života. Keď som sa dozvedela, že som zdedila päťstotisíc eur, nijako to na mňa nezapôsobilo. Mimochodom, nie je to celkom pravda. Ešte väčšmi to na mňa doľahlo. Tie peniaze predstavovali otcove celoživotné úspory, ale o akom živote je vlastne reč? Všetky tie cesty, šťastné chvíle, ktoré si moji rodičia mohli dopriať na slnku, v púšti, v Číne, Mongolsku, Tunisku, Chorvátsku, na vzducholodi, na chrbte ťavy alebo na snehu! Tie gastronomické menu, kytice kvetov, víkendy na vidieku alebo slávky na smotane, výborná pochúťka v slnečnú nedeľu bez dôvodu, len tak, z náhleho popudu. Ale nie, otecko radšej hromadil deň za dňom, týždeň za týždňom, mesiac za mesiacom, rok za rokom. Ako taký galejník, ktorý hromadí kamenie na svoju hŕbu. Môj otec hromadil groše. Ak mám byť úprimná a povedať všetko do konca, ťažko sa mi dýchalo. Nedalo mi radowať sa z nich, nedalo mi míňať ich. Vraví sa, že peniaze nesmrdia, no nie je to pravda. Tie otcove

boli cítiť stuchlinou. Boli smutné a plesnivé. Človek pri nich nesníva, nie sú nositeľmi sľubov. Možno má Véronique pravdu, mala by som zájsť k psychológovi. Vyzerala, že ju ten nápad ohromne teší. Okrem toho, aspoň mi prestane večne posielat' oznamy o opustených psoch, ktoré sú jeden vychudnutejší a vyplznu-tejší ako druhý. Akoby som aj bez nich nemala dost' vlastného trápenia.